

Иван Вазов
Шуми Марица

Шуми Марица!
Какъв е тоя звук –
свещен, кат никой друг?
Блестящ, като зорница?
Из трепетний въздух
когато заехтява,
той хубав е, кат слава,
от млад възторг тогава
трепери моя дух.

Шуми Марица!
На пир ли тя звучи,
под знаме ли ечи,
ил в шумната столица
гърми в тържествен час,
обфащат ме трептежи,
душата ми тогаз
кат боен кон се ежи
при тръбний боен глас.

Шуми Марица!
Пред мен в тоз звук крилат
кат в някой блян фъркат
редят се върволица
от слави, що не мрат:
Загората гробовна
и Шипката чутовна,
и Сливница гръмовна,
и знамена в димът!

Шуми Марица!
От този звук съгрян,
кат бурен ураган
със огнен меч в десница
България летя:
на Стамбул до стените,
на Охрид при вълните,
на Шар до висините,
тоз славен звук ехтя!

Шуми Марица!

Не пее тя – тръби,
пред бури и съдби
фърчи, като орлица...
В тоз звук се всичко сбра:
на наший дух ламтежа,
на битките ехтежа,
на славата гърмежа
със хиляди ура!

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4519>]